

ЗА НЕДОСТОЙНИЯ ВОДАЧЪ

Далеко на югъ въ топлигѣ страни, гдето зимувать щъркелитѣ и лѣстовичкитѣ, има безкрайно голѣма пустиня. Тя е покрита цѣлата съ пѣсъкъ. Презъ нея може да се пѣтува само съ камили, защото никое друго домашно животно не може да понася тамошнитѣ голѣми горещини и да търпи толкова много безъ вода.

Въ тия мѣста живѣлъ богатъ търговецъ. Той притежавалъ много камили и постоянно пѣтувалъ съ своя керванъ презъ пустинята да пренася разни стоки. И тѣй, както по нашитѣ мѣста, овчаритѣ често взематъ нѣкое магаре да имъ води стадото, така и тоя търговецъ поставилъ за водачъ на своя керванъ отъ камили едно магаре.

Търговецътъ работѣлъ неспирно и, колкото по-забогатявалъ, толкова по-голѣмъ скѣперникъ и по-жестокъ ставалъ. Лѣжата и измамата въ неговата търговия били нѣщо обикновено, а скѣперничеството му отивало до тамъ, че той оставялъ своитѣ камили по нѣколко дни наредъ безъ храна.

Еднажъ, като пѣтувалъ изъ пустинята, той се разболѣлъ. Болестъта му се усилила тѣй много, че изгубилъ всѣкаква надежда. И много мѣчно му било, че ще умре въ пустинята, далеко отъ своитѣ близки, - безъ да имъ каже ни дума предъ смъртния си часъ.

Но още по-мѣчно му било, че нѣма да може да види и всички ония, които е лѣгалъ и обиралъ при своята търговия. Той се чувствувалъ много виновенъ предъ тѣхъ и предъ Бога и съвестъта му го измѣчвала, че не ще може да се изповѣда и да имъ поиска прошка, преди да умре.

Струвало му се, че ще му улекне и ще умре по-спокоенъ, ако макаръ въ пустинята, се намѣри